

a cesta k nim není jednoduchá, nebo z provozních důvodů pracoviště prakticky nemožná, například v Belgii je zahraniční stáž přímo povinnou součástí rezidentury. V Nizozemí je zase rezident povinný polovinu své předatestační přípravy strávit ve velké (ev. univerzitní) nemocnici a druhou polovinu v menším lokálním zařízení tak, aby získal přehled o možnostech a fungování nejen svého pracoviště, ale i toho cizího jiné velikosti. Je běžnou praxí, že zahraniční rezident v průběhu své přípravy vystřídá i několik klinických pracovišť, aby měl příležitost se učit od těch nejzkušenějších v oboru, případně naopak zjistit charakter práce v menší nemocnici.

Poměrně velký rozdíl jsme pozorovali také v operačních zkušenostech rezidentů na některých zahraničních pracovištích, kde má rezident před atestací často operační zkušenosti s výkony, na které nemá neatestovaný urolog v České republice ani pomyslení.

Naše tvrzení jsou založena na setkáních s rezidenty patřící do užší skupiny aktivních mladých lékařů v rámci EAU, kterých je k našemu překvapení i v Evropě nedostatek. Zahraniční systém vzdělávání a fungování rezidentů však tyto aktivity umožňuje daleko pružněji, než systém český, ve kterém

je provoz pracovišť často na práci rezidentů přímo závislý. A pro jejich rozvoj nezůstává prostor.

Nechceme tvrdit, že zahraniční přístup je správný či snad ideální ve všech ohledech, to rozhodně ne. Je však jistě daleko více orientovaný na rozvoj rezidenta, méně na jeho využití k zajištění provozu pracoviště. Nelze však ze všeho obviňovat pouze systém. I nepříznivá pracovní situace z pohledu osobního růstu se leckdy stane pohodlnou rutinou, člověk potom těžko hledá motivaci něco měnit, získat nové zkušenosti. Tím spíše ne, když naše zdravotnictví má trvale nedostatek lékařů, čímž zcela odpadá jakýkoliv smysl konkurence.

Závěrem bychom rádi upřímně poděkovali výboru ČUS za podporu naší cesty a též za moderní proevropský přístup k rezidentům, který je v řadě ohledů bohužel limitován tuzemským zdravotním systémem a jeho mantinely. Věřím, že zkušenosti a podněty z obdobných kongresů zúročíme v dalším profesním postupu a že nám pomůžou některé věci změnit, byť zpočátku třeba jen přemýšlení v hlavách mladých lékařů. Není totiž důležité pouze to, co my můžeme přinést svému pracovišti, ale i co naše pracoviště může přinést nám.

Vojtěch Fiala, Vojtěch Novák, Tomáš Hradec.

Praha, 31. 5. 2018

Obr. 2. Výhody moderních zobrazení při TUR

Fig. 2. Advantages of modern imaging in TUR